

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

01 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte - Timofti Vladimir,
Judecători - Plămădeală Ghenadie, Țurcan Anatolie

Examinând fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, *Țurcanu Svetlana*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2021, în cauza penală de învinuire a lui

Bobeico Adrian XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal.

Termenii de examinare:
prima instanță: 05.10.2018 – 31.07.2020;
instanța de apel: 24.08.2020 – 06.10.2021;
instanța de recurs: 19.01.2022 – 01.06.2022.

Asupra motivelor invocate în recurs, în baza materialelor cauzei penale, Colegiul penal

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 31 iulie 2020, *Bobeico Adrian* a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, și în baza acestei Legi a fost condamnat la pedeapsa sub formă de **2** (doi) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost hotărâtă soarta corpurilor delictive.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, a constatat *în fapt* că:

Bobeico Adrian la 06 august 2018, aproximativ la ora 17:20 min., aflându-se în loc public, în zona Gării Auto Centru la intersecția dintre str. M. Varlaam și str. Bulgară, mun. Chișinău, acționând din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate a manifestat un comportament agresiv și s-a exprimat cu cuvinte necenzurate în adresa colaboratorilor trupelor de carabinieri și a persoanelor fizice, după care intenționat, i-a aplicat lui Scutelnic Ion care încerca să-i curme acțiunile huliganice, o lovitură cu piciorul în regiunea bazinului și l-a amenințat pe ultimul cu un cuțit pe care îl avea asupra sa, pînă la intervenția colaboratorii trupelor de carabinieri, care l-au imobilizat.

Astfel, acțiunile lui Bobeico Adrian au fost încadrate juridic în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi – *”huliganismul, adică acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, cu amenințarea de aplicare a violenței, precum și acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.”*

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată, a declarat apel procurorul în procuratura mun. Chișinău (Oficiu reprezentare a învinuirii în instanțele de judecată), *Casian Olga*, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul Bobeico Adrian să fie recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (3) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

3.1. În motivarea cererii de apel, procurorul a menționat că:

- acțiunile inculpatului urmau a fi reîncadrate de către prima instanță conform prevederile art. 287 alin. (3) Cod penal, luând în considerație totalitatea probelor care demonstrează vinovăția acestuia;

- prima instanță eronat a respins demersul procurorului de modificare a învinuirii în sensul agravării și a examinat prezenta cauză în limita învinuirii aduse inculpatului Bobeico Adrian, prin ordonanța din 29.09.2018, în baza căreia acesta a fost pus sub învinuire privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal;

- prima instanță eronat a apreciat prevederile art. 326 Cod procedură penală, și a dat o apreciere incorectă probelor cercetate în instanța de judecată care dovedesc incontestabil că inculpatul Bobeico Adrian, a comis o infracțiune mai gravă decât cea încriminată. A respins în mod vădit și neîntemeiat demersul procurorului de caz, a dat o apreciere greșită acțiunilor inculpatului Bobeico Adrian, hotărârea nu cuprinde calificarea corectă a acțiunilor inculpatului, ca rezultat a emis o sentință ilegală;

- la pronunțarea sentinței prima instanță a încălcat cerințele art. art. 24 alin. (3), 101, 314, 315, 384, alin. (3), (4) Cod procedură penală. Nu a cercetat circumstanțele cauzei și probele prezentate de către partea acuzării, deoarece din cumulul de probe acumulate și din totalitatea circumstanțelor stabilite se constată că inculpatul a comis o infracțiune mai gravă decât cea imputată;

- prima instanță a pronunțat o sentință vădit ilegală, care urma a fi casată, iar acțiunile inculpatului Bobeico Adrian a fi recalificate conform prevederilor art. 287 alin. (3) Cod penal, prin care ultimul să fie recunoscut vinovat în comiterea unei infracțiuni mai grave decât cea încriminată și aplicată o pedeapsă penală sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu ispășirea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

4. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2021, a fost respins apelul procurorului ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificări a hotărârii contestate.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, fiind dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare conform materialului probator administrat și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a constatat o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate

de părți în raport cu fapta încriminată prin rechizitoriu inculpatului Bobeico Adrian, fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

A constatat că prima instanță just a încadrat acțiunile lui *Bobeico Adrian* în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi - *"huliganismul, adică acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, cu amenințarea de aplicare a violenței, precum și acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită"*.

În acest sens, instanța de apel a menționat că, *obiectul juridic* special al infracțiunii prevăzute la art. 287 Cod penal, care are un caracter complex, astfel încât obiectul juridic principal îl constituie *„relațiile sociale cu privire la ordinea publică apărute împotriva infracțiunii de huliganism iar obiectul juridic secundar îl formează relațiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea sau libertatea psihică (morală) a persoanei"*. Astfel, prin acțiunile inculpatului, Bobeico Adrian s-au periclitat în principal - *relațiile sociale cu privire la ordinea publică și integritatea corporală"*.

Latura obiectivă a infracțiunii are un caracter complex care se exprimă în acțiunea principală sub modalitatea *„acțiunii care încalcă ordinea publică și acțiunea adiacentă care se exprimă aplicarea violenței asupra persoanei, acțiuni care se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită"*.

Acțiuni care încalcă ordinea publică *„fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor"*.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că prima instanță just a constatat că inculpatul Bobeico Adrian la data de 06 august 2018, aproximativ la ora 17:20 min., aflându-se în loc public, în zona Gării Auto Centru la intersecția dintre str. M. Varlaam și str. Bulgară, mun. Chișinău, acționând din intenții huliganice, încălcând ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate a manifestat un comportament agresiv și s-a exprimat cu cuvinte necenzurate, în adresa colaboratorilor trupelor de carabinieri și a persoanelor fizice, după care intenționat, i-a aplicat lui Scutelnic Ion Valentin care încerca să-i curme acțiunile huliganice, o lovitură cu piciorul în regiunea bazinului și l-a amenințat pe ultimul cu un cuțit, care îl avea asupra, pînă la intervenția colaboratorii trupelor de carabinieri, care l- au imobilizat.

Fapt concluzionat din declarațiile părții vătămate Scutelnic Ion, din declarațiile martorului Malahovschi Marcel, cât și declarațiile inculpatului de la faza de urmărire penală prin care Bobeico Adrian care și-a recunoscut vinovăția.

Astfel, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a constatat ca inculpatul Bobeico Adrian, a săvârșit fapta prejudiciabilă în cauză într-un loc accesibil publicului (în zona Gării Auto Centru, la intersecția str. M. Varlaam și str. Bulgară, mun. Chișinău) și în prezența mai multor persoane.

La fel, a constatat întrunirea *laturii subiective* a infracțiunii *„intenție directă"*, a făptuitorul care și-a dat seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sale și a dorit să încalce ordinea publică și să aplice violența, să amenințe persoanele prezente cu aplicarea violenței și opunerea de rezistență reprezentanților organelor de poliție. Motivul acestei infracțiuni sunt motive huliganice.

În continuarea, instanța de apel a respins solicitarea procurorului privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, menționând că prin Ordonanța procurorului în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Centru, Casian Olga, s-a modificat învinuirea în sensul agravării în ședința de judecată în privința lui Bobeico Adrian, învinuindu-l în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, și anume huliganism, adică „*acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, cu amenințarea de aplicare a violenței asupra persoanei cu încercarea aplicării armei pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății*”, învinuire care nu a fost adusă la cunoștință inculpatului Bobeico Adrian, fiind prezentată doar apărătorului acestuia, Vitalie Tăbîrță.

Instanța de apel a concluzionat că, prima instanță întemeiat a respins demersul procurorului de modificare a învinuirii în sensul agravării în instanța de judecată și a examinat cauza penală în limita învinuirii aduse inculpatului Bobeico Adrian în baza Ordonanței din 29 septembrie 2018, de punere sub învinuire și a rechizitoriului, or, Ordonanța de modificare a învinuirii din 02.06.2020, nu i-a fost adusă la cunoștință inculpatului, fiind înaintată cu încălcarea prevederilor art. 66 Cod de procedură penală.

A considerat că prima instanță corect a reținut jurisprudența relevantă speței a CtEDO și anume cauza *Adrian Constantin v. României*, în care Curtea a statuat că, lipsa posibilității inculpatului de a se expune asupra noii încadrări și de a se apăra împotriva acesteia constituie o încălcare a dreptului inculpatului la apărare.

Mai mult ca atât, din probele acuzării, și anume din declarațiile părții vătămate Scutelnic Ion, cât și din declarațiile martorului Malahovschii Marcel depuse atât la urmărirea penală, cât și în instanța de judecată, s-a constatat că la etapa pornirii urmăririi penale, ultimii au comunicat ofițerului de urmărire penală despre faptul că Bobeico Adrian în timpul conflictului a scos din sac un cuțit cu care i-a amenințat.

Totodată, instanța de apel a menționat că atât în ordonanța de punere sub învinuire din 29.09.2018, cât și în Rechizitoriu, a fost indicat faptul că Bobeico Adrian a amenințat partea vătămată Scutelnic Ion cu un cuțit. Respectiv, nu este de înțeles ce a împiedicat organul de urmărire penală să-l pună de la etapa inițială pe Bobeico Adrian sub învinuire de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (3) Cod penal și de ce nu mai în ședința de judecată acuzatorul de stat a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului întrunesc elementele unei infracțiuni mai grave decât cea încriminată, or, probe noi sau careva circumstanțe noi în cadrul cercetării judecătorești nu au fost stabilite.

Cu privire la individualizarea pedepsei penale, instanța de apel a conchis că prima instanță la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale art. 7, 75, 76, 77, Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Prima instanță a luat în considerație la individualizarea pedepsei aspecte cu privire la personalitatea inculpatului, care a săvârșit o infracțiune cu intenție, mai puțin gravă, nu este încadrat oficial în câmpul muncii, anterior a fost condamnat, s-a eschivat de a se prezenta în instanță la examinarea cauzei, fiind dispusă examinarea în lipsa acestuia.

Astfel, a concluzionat că prima instanță întemeiat a considerat că în privința inculpatului Bobeico Adrian, pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, este echitabil de a fi aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Cu referire la cheltuielile de judecată, prin care procurorul în instanța de fond a solicitat încasarea din contul inculpatului Bobeico Adrian, în contul statului suma de 196,17 lei, format din salariul procurorului- 174,78 lei și consumabile - 21,39 lei, instanța de apel a concluzionat că prima instanță corect a reținut că statului îi revine obligația pozitivă de a administra probe pentru a demonstra vinovăția unei persoane, iar „salariul procurorului” și „consumabilele” nu se încadrează în prevederile art. 227 Cod de procedură penală și just a respins solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

5. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, *Țurcanu Svetlana*, a declarat recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1), pct. 6) 10) și 12) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată.

5.1. În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă următoarele.

- instanța eronat a respins demersul procurorului de modificare a învinuirii în sensul agravării și a examinat prezenta cauză în limita învinuirii aduse inculpatului Bobeico Adrian, prin ordonanța din 29.09.2018, în baza căruia acesta a fost pus sub învinuire privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal. Acțiunile inculpatului corect urmau a fi incriminate conform prevederile art. 287 alin. (3) Cod penal, luând în considerație totalitatea probelor care demonstrează vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii date;

- nu este de acord cu poziția instanței de apel, privind calificarea faptei, deoarece nu a îndeplinit prevederile legii, precum și explicațiile date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12 decembrie 2005, în sensul cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de drept pe care le soluționează instanța de apel, este dacă infracțiunea a fost corect calificată, iar ne pronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului;

- instanța eronat a conchis că în acțiunile inculpatului nu se regăsește în infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (3) Cod penal, or, verificând cauza sub aspectul calificării infracțiunii, urma să raporteze situația de fapt constatată la fiecare din elementele constitutive ale infracțiunii imputate, să subsumeze aceste fapte cu împrejurările cauzei, respectiv concluzioneze cu reîncadrare acțiunilor. Or, inculpatul a amenințat cu un cuțit partea vătămată, ultimul fiind speriat și simțind un pericol pentru viață sa, acțiuni care reieșind din gradul de intensitate, conturează infracțiunea de huliganism agravant, raportată la art. 287 alin. (3) Cod penal, „*acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, cu amenințarea de aplicare a violenței asupra persoanei cu încercarea aplicării armei pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății*”;

- instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei penale în conformitate cu rigorile legale și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale;

- instanța de apel în mod eronat a interpretat și aplicat la caz prevederile art. 75 Cod penal și la alegerea și aplicarea pedepsei lui Bobeico Adrian nu a ținut cont de circumstanțele prezentei cauze penale, de personalitatea inculpatului raportate la acțiunile încriminate dânsului, precum și la circumstanțele în care au fost săvârșite faptele imputate. Astfel, instanța a constatat în mod eronat oportunitatea diminuării pedepsei aplicate de 2 ani închisoare, care va asigura atingerea scopurilor prevăzute de art. 61 Cod penal. Prin urmare, se constată că instanța de apel a acționat în derogare de la prevederile art. 409 alin. (2) din Codul de procedură penală, care stipulează că instanța de apel are obligația de a întreprinde măsuri pozitive la judecarea apelului, pentru a repara erorile de fapt și de drept comise de prima instanță, doar atunci când aceste erori au influențat asupra hotărârii în defavoarea inculpaților;

- la stabilirii pedepsei instanța de apel nu s-a condus de dispoziția art. 75 alin. (1) Cod penal conform căreia „persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a prezentului cod”.

- instanța în mod eronat a raportat circumstanțele prezentei cauze la normele penale și procesual - penale, numind pedeapsa inculpatului Bobeico Adrian nu a ținut cont de coraportul circumstanțelor atenuante (care lipsesc pe caz) și celor agravante stabilite, precum și de faptul că pedeapsă redusă pînă la minimul prevăzut de sancțiune se consideră echitabilă atunci când s-au constatat un cumul de circumstanțe atenuante din cele enumerate la art. 76 Cod penal.

- acțiunile inculpatului Bobeico Adrian urmau a fi calificate conform prevederilor art. 287 alin. (3) Cod penal, urmând a fi recunoscut vinovat în comiterea unei infracțiuni mai grave decât cea încriminată, și aplicată o pedeapsă penală sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu ispășirea acestuia în penitenciarul de tip semiînchis.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente

În conformitate cu art. 432 alin. (2), pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect Legea, la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală.

Lecturând conținutul recursului, Colegiul penal reține că, recurentul a invocat în calitate de temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1), pct. 6),

10) și 12) Cod de procedură penală, care stabilesc că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, când 10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, sau 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Cu referire la temeiul invocat în baza art. 427 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de Legea menționată, constată că, astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de către procuror, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, declarat de procuror (pct. 5, 5.1., din decizie), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4-4.1 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, dând o încadrare juridică corectă acțiunilor acestora, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar.

Mai mult ca atât, toate probele au fost apreciate în conformitate cu prevederile art.101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat și corect a constatat că acțiunile inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, potrivit indicilor calificativi – *”aplicarea violenței asupra persoanei, cu amenințarea de aplicare a violenței asupra persoanei cu încercarea aplicării armei pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății.”*

De asemenea, Colegiul penal reține că, instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat că aceasta se circumscrie încadrării juridice imputabile inculpatului, anume în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, motivând că eroare grava de fapt, așa cum este invocată de către procuror în baza art. 427 alin. (1), pct. 6) Cod procedură penală, precum că instanța de apel a admis *„o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței,”* nu corespunde normelor procesuale penale și nu s-a constatat temei ca să fie admis apelul în această parte.

În continuare, Colegiul penal reține că în speță nu și-a găsit confirmarea temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10), alin. (1), art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 - 78 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia.

În acest sens, Colegiul penal constată că instanța de apel la menținerea sentinței primei instanțe, la stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care potrivit art. 16 alin. (3) Cod penal face parte din categoria celor mai puțin grave, motivul acesteia, lipsa circumstanțelor atenuante și a circumstanțelor agravante - săvârșirea unei infracțiuni de către o persoană care anterior a fost condamnată, influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și persoana inculpatului Bobeico Adrian, care anterior a fost condamnat, are antecedente penale nestinse (revendicare - f. d. 43-44), nu este încadrat în câmpul muncii, s-a eschivat de la judecarea cauzei.

Colegiul penal atestă că, alegațiile procurorului privind blândețea pedepsei aplicate de către prima instanță, este vădit neîntemeiată, or, de către prima instanță și instanța de apel la stabilirea categoriei și a termenului de pedeapsă, i-a aplicat o pedeapsă în limitele sancțiunii prevăzute de art.287 alin. (1) Cod penal - 2 ani și nu o pedeapsă minimă cu închisoare, pedeapsa cu închisoare pentru infracțiunea dată fiind prevăzută de până la 3 ani.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Astfel, instanțele de fond corect au reținut că, inculpatul anterior a fost condamnat, luându-se în considerație pericolul social al infracțiunii respective și personalitatea inculpatului, precum și comportamentul acestuia până la comiterea infracțiunii și după, faptul că pe parcursul examinării cauzei penale s-a eschivat de la prezentarea în fața instanței de judecată, fiind anunțat în căutare, și corect au apreciat iraționalitatea aplicării unei pedepse mai aspre.

Respectiv, prima instanță cât și instanța de apel corect au concluzionat, că scopul Legii penale prevăzut de art. 61 Cod penal, poate fi realizat doar în mod exclusiv prin izolarea acestuia de societate, deoarece fapta comisă prezintă un pericol sporit pentru cetățeni, iar pedeapsa stabilită va atinge scopul și contribui la corectarea, reeducarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

În aceste circumstanțe, Colegiul penal conchide că hotărârea instanței de apel în laturile atacate de către partea acuzării, nu conține erori ce ar duce la casarea acesteia.

De asemenea, potrivit textului recursului, procurorul a invocat și temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1), pct. 12) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În esență, recurentul invocă că instanța de apel nu a apreciat la justa valoare totalitatea circumstanțelor de fapt și de drept a cauzei penale dedusă judecării, ajungând neîntemeiat la concluzia condamnării inculpatului Bobeico Adrian în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, fiind necesară, la caz, recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal.

Cu referire la criticile expuse de către recurent, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind atributul exclusiv al primei instanțe și al instanței de apel. Astfel, instanța de recurs nu va examina criticile referitoare la greșita

reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci v-a verifica prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpatul Bobeico Adrian.

Analizând materialele cauzei, Colegiul penal constată că, alegațiile recurentului privitor la pretinsa eroare judiciară reținută la calificarea juridică a acțiunilor inculpatului este vădit nefondată, deoarece instanța de apel just a menținut soluția instanței de fond, motivându-și concluziile de acceptare a argumentelor expuse în sentința primei instanțe. Or, din toate probele examinate și cercetate, instanța de apel a constatat indubitabil și a motivat concluziile prin care constată că, inculpatul a comis infracțiunea ce i se încredințează individualizată prin „*aplicarea violenței asupra persoanei, cu amenințarea de aplicare a violenței asupra persoanei cu încercarea aplicării armei pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății*”, adică art. 287 alin. (1) Cod penal.

În acest sens Colegiul penal reține că, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate, verificându-le sub aspectul pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui Bobeico Adrian în săvârșirea infracțiunii imputate prin rechizitoriu să fie una legală și întemeiată, iar pedeapsa aplicată - în limita sancțiunilor prevăzute de Legea penală.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal constată că, recursul repetă textul apelului, argumentele invocate în recurs fiind anterior invocate și în apel, iar instanța de apel examinându-le în ansamblu și dându-le o apreciere corespunzătoare, conform art. 414, 417 Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor, indicând temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea lor, precum și motivele adoptării soluției, pe care Colegiul penal și-o asumă în totalitate.

Astfel, Colegiul penal menționează că argumentele recurentului precum că, instanța de apel eronat a respins demersul procurorului privind modificarea învinuirii și reîncadrarea faptei inculpatului de la art. 287 alin. (1) în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, și a examinat cauza în limitele învinuirii aduse inculpatului prin ordonanța din 29.09.20218, urmează a fi respins ca fiind nefondate. Or, potrivit art. 326 alin.(1) Cod de procedură penală, „*procurorul care participă la judecarea cauzei penale în primă instanță și în instanța de apel este în drept să modifice, prin ordonanță, învinuirea adusă inculpatului în cadrul urmăririi penale în sensul agravării ei dacă probele cercetate în ședința de judecată dovedesc incontestabil că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă decât cea incriminată anterior, **aducând la cunoștință inculpatului, apărătorului lui și, după caz, reprezentantului legal al inculpatului noua învinuire.** În asemenea situație, instanța, la cererea inculpatului și a apărătorului lui, acordă termen necesar pentru pregătirea apărării de noua învinuire, după ce judecarea cauzei continuă. În instanța de apel, procurorul poate modifica acuzarea în sensul agravării doar în cazul în care a declarat apel.*”

La caz, prin Ordonanța procurorului din 02 iunie 2020, în privința lui Bobeico Adrian s-a modificat învinuirea în sensul agravării, fiindu-i încredințată comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(3) Cod penal, și anume „*huliganism, adică acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, cu amenințarea de aplicare a*

violenței asupra persoanei cu încercarea aplicării armei pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății”.

Totodată, se constată că ordonanța nominalizată nu a fost adusă la cunoștință inculpatului ci doar avocatului acestuia, Tăbîrță Vitalie (f.d.141-142).

Colegiul penal constată că, instanța de apel corect a statuat că demersul procurorului de modificare a învinuirii în sensul agravării nu poate fi admis, or lipsa posibilității inculpatului de a se expune asupra noii încadrări și de a se apăra împotriva acesteia constituie o încălcare a dreptului inculpatului la apărare. Or, potrivit materialelor cauzei se constată că, inculpatul l-a etapa urmării penale a recunoscut vinovăția adusă în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, a semnat Ordonanța de punere sub învinuire din data de 29 septembrie 2018 (f.d.59-60), cu drepturile și obligațiile care i-au fost aduse la cunoștință, a semnat pentru faptul că, a luat cunoștință cu învinuirea adusă în rechizitoriu, fiind respectate în acest sens drepturile și obligațiile calității procesuale acestuia (f.d.71).

Astfel, nefiind posibilă la etapa dată prezentarea inculpatului pentru a înainta o nouă învinuire în sensul agravării în instanța de judecată, ultimul fiind anunțat în căutare, pentru a nu încălca drepturile sale procesuale consacrate atât în prevederile art.26 Constituție cât și în art. 66 Codul de procedură penală art. 66, Colegiu concluzionează că instanța de apel corect a respins reîncadrarea faptei menținând poziția primei instanței și a examinat cauza penală în limita învinuirii aduse inculpatului, Bobeico Adrian în baza Ordonanței din 29 septembrie 2018 de punere sub învinuire și a rechizitoriului.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că instanța de apel corect a statuat că demersul procurorului de modificare a învinuirii în sensul agravării nu poate fi admis, or lipsa posibilității inculpatului de a se expune asupra noii încadrări și de a se apăra împotriva acesteia constituie o încălcare a dreptului inculpatului la apărare.

În acest context, analizând în cumul argumentele invocate de către recurent în susținerea recursului, se identifică faptul că în esență sunt argumente identice celor din apelul părții acuzării, constituind deja obiect de examinare în instanța de apel, asupra cărora instanța s-a expus detaliat, complet, argumentat și motivat, or omisiunile părții acuzării nu pot fi puse în seama instanțelor inferioare și nu poate fi dispusă rejudecarea cauzei, după cum se solicită în recurs.

În acest sens, Colegiul penal face trimitere la pct. 37 a hotărârii CtEDO din 16.02.2010 în cauza *Albert vs. România*, în care s-a statuat că, art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, nu poate fi interpretat ca impunere de a da un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*cauza Van de Hurk vs Olanda, din 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie printr-un alt mod, să examineze chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar constatând temeinicia motivării soluției instanței de apel, o însușește integral întrucât această instanță a oferit răspunsuri complete și argumentate tuturor problemelor esențiale invocate în speță, pedeapsa aplicată inculpatului fiind una proporțională și echitabilă faptelor comise.

În acest context, Colegiul penal conchide că eroarea invocată în recurs nu și-a găsit confirmarea, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată, astfel

că recursul ordinar urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2), pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, *Țurcanu Svetlana*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2021, în cauza penală în privința lui **Bobeico Adrian XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 14 iulie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Plămădeală Ghenadie

Țurcan Anatolie